

कॉम्प्युटर, मोबाईलच्या रुपात आलयं सुनामी

लोक म्हणत होते २०११ साली मोठ्या प्रमाणात निसर्गाचा कोप होणार आहे व जग बुडणार आहे. अस वाटायचं फार दुरचा विचार करायचा. जगाचा म्हणजे पर्यायाने आपला अंतच तर होणार आहे. पण आज बघते तर २०१२ साल अर्ध संपल तरी जग आणि आपण जिवंतच तर आहोत.

सुनामी आलं नाही, निसर्गाचा कोपही झाला नाही. पण जे सुनामीला सुध्दा साधता आल नसतं तेवढा विध्वंस नक्कीच झालाय. जो, तो उठ सुठ कानाला मोबाईल लावून बसलाय. पण एकमेकांशी संवाद मात्र पुरता तुटलाच आहे. आई-वडिलांना त्यांच्या मुलाशी, मुलांना आई - वडीलांशी बोलायला वेळ नाही. घरी सगळे बरोबर जेवायला बसले तर जवळ-जवळ सगळ्यांच्या कानाशी मोबाईल आहे आणि ते कुणाशी तरी बोलताहेत. भाऊ- भाऊ घरातच एकमेकांना ई-मेल करतात, मेसेज पाठवतात पण एकमेकांशी आपुलकीने बोलणे त्यांना जमत नाही. सर्व मित्र दिवसभर संगणकावर २४ तास चाट करतात पण एकमेकांना भेटतात ते मात्र फक्त फेसबुकवर, सणावारांना एकमेकांना कुणीतरी पाठवलेले मेसेजेसच फॉरवर्ड करतात. तेव्हा सणांना सर्वांनी एकत्र जमणं आम्ही विसरूनच गेलो. पत्रांची जागा ई-मेलने घेतली. रिकामपणाचा वेळ मोबाईलशी खेळण्यात जातो.

एकमेकांच्या घरी जाणं तर जणू आम्ही विसरलोच पण वाटलं, चला मोबाईलमुळे, संगणकामुळे आपल्याला खूप वेळ पुरायला लागेल. कोणी कोणाकडे फोन करूनच जाणार मग कोणाच्या चकरा वाया जाणार नाहीत. मुलगा आईला सांगतो मी कॉलेज मधून आलो की तुला मिसकॉल देतो. तू खाली येऊन उभी रहा म्हणजे वेळ वाया जाणार नाही. असं वाटलं केवढी सोय झाली मोबाईलनी, पण झालं मात्र उलटचं, आज कधी नव्हे ते इतकी प्रत्येकाला वेळेची टंचाई भासतेय. विचार मनात आला मग मोबाईलने केले काय ? सोय सोय म्हणता म्हणता सगळ्यांचा एकमेकांशी असलेला संपर्कच तुटला. सगळ जग एकमेकांशी जोडल्या गेल पण समोरच्या माणसाशी प्रत्यक्षात बोलायला

तयार नाही. कोणाला भेटायला आपण जावं तर दर दोन मिनिटांनी त्याला व आपल्याला सुध्दा फोन येतात, कंटाळून आपणच काढता पाय घेतो.

मोबाईलचा शोध मानवाने लावला पण त्याच मोबाईलने मानवाचा घात केला व त्याचा बळी घेतला. नवीन पिढी माझ्याशी अगदी भांडायला उभी आहे. याची जाणीव आहे मला, पण सॉरी माझ्या जवळ मोबाईलच नाही. कसे भांडणार माझ्याशी ? तुम्ही प्रत्यक्ष कसं बोलायचं हेच विसरलात बघा पटतयं का ? मोबाईलच्या रूपात सुनामीने घेतला ना तुमचा बळी. संगणकामुळे आज आम्ही आमच्या भाषाच विसरतो व त्याचबरोबर पुस्तकांचा खजिना आम्ही आमच्या हातानेच दूर भिरकावला. त्याचबरोबर विचारांची खोली, लांबी, रुंदी सारं-सारं गमावून बसलो. मित्र, बहीण, भाऊ, आई, वडील कोणाचीच गरज भासेनांशी झाली व त्यांची जागा घेतली संगणकानं. तासनतास संगणक आमचा सांगाती झाला. मोकळ्या मैदानावर खेळणं आम्ही विसरलो पण तासन तास संगणकावर एकटेच खेळतोय हळूहळू तरुणांचे सोबती होऊ लागलेत ते वेगवेगळे आजार. कोणते ? तर डोळ्यांचे, हाताचे, मेंदूचे, मधुमेह, बी.पी. अगदी पंचविशीतच तरुणांच्या जीवनाचे साथीदार झालेत.

आज तरुण संगणकावरच e-farming करतात. रोज त्या e-farms ला वेळच्यावेळी आठवणीने पाणी घालतात व शेवटी e - अन्नधान्यच खातात. मग कशा राहणार त्यांच्या तब्येती व्यवस्थित बघा. वास्तव किती खरं आहे. थोडीशीही अतिशयोक्ती नाही.... कारण खरच मानवानं निसर्गाला हरवलं व संगणक व मोबाईलचा शोध लावला व मानव निर्मित सुनामीने संपूर्ण जगाचाच बळी घेतला. 'नॉस्टरडॅमसचं' भविष्य खरच तर ठरलं...

